

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića predsjednika vijeća, mr. sc. Mirjane Juričić i Blanše Turić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. Š. iz Z., kojeg zastupa S. D., odvjetnica u Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 3. listopada 2019.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/18-01/81, urbroj: 401-01/05-19-24 od 15. srpnja 2019.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora u iznosu od 6.250,00 kn.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem tuženika odbijen je prijedlog tužitelja za povrat u prijašnje stanje (točka 1. izreke rješenja), te je odbačena žalba tužitelja izjavljena protiv obavijesti Grada Z., klasa: 008-02/18-002/1, urbroj: 251-02-02/017-18-16 od 22. listopada 2018., kao nepravodobna (točka 2. izreke rješenja).

Tužitelj u tužbi protiv pobijanog rješenja u bitnom navodi da je 25. listopada 2018. zaprimio obavijest Grada Z., klasa: 008-02/18-002/1, urbroj: 251-02-02/017-18-16 od 22. listopada 2018., kojom ga Grad Z. na temelju odredbe članka 23. stavka 1. točke 6. Zakona o pravu na pristup informacijama obavještava da zahtjev za pristup informacijama podnesen 3. siječnja 2018. kojim je zatražio pristup informaciji o isplatama svim odvjetničkim društvima/odvjetničkim uredima/odvjetnicima u razdoblju od 1. do 31. prosinca 2017., ne smatra zahtjevom za pristup informacijama. Nadalje, ističe da je u presudi Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: UsII-409/18 od 16. siječnja 2019. izneseno pravno shvaćanje da okolnost što je, u konkretnom slučaju, tijelo javne vlasti o zahtjevu tužitelja odlučilo podneskom, a ne rješenjem, nije okolnost koja bi mogla ili trebala ići na štetu tužitelja. Navedena obavijest ne sadrži uputu o pravnom lijeku, a tužitelj je protiv ove obavijesti izjavio prigovor čelniku tijela, koji je odlučio rješenjem smatrajući da se radi o postupanju javnogpravnog tijela u smislu odredbe članka 156. Zakona o općem upravnom postupku. Kako u konkretnom slučaju nije bila riječ o postupanju u smislu odredbe navedenog članka Zakona o općem upravnom postupku, već se radilo o zahtjevu za ostvarivanje prava na pristup informacijama, sud je prihvatio svoju nadležnost i poništio osporeno rješenje. Nadalje, u navedenoj presudi ovoga Suda se utvrđuje da je javnopravno tijelo prvog stupnja u stvari odbilo zahtjev tužitelja za ostvarivanje prava na pristup informacijama, pa je protiv te obavijesti tužitelj mogao izjaviti žalbu Povjereniku za

informiranje u roku od 15 dana od dana primitka te presude. Tužitelj navodi da je nakon primitka navedene presude je podnio tuženiku prijedlog za povrat u prijašnje stanje, radi izjavljivanja dopuštene, pravovremene i potpune žalbe protiv obavijesti jer ne sadrži pouku o pravnom lijeku koji zahtjev je tuženik odbio i ujedno odbacio žalbu. U opširnoj tužbi tužitelj obrazlaže zbog čega smatra da je osporeno rješenje tuženika nezakonito, pa stoga predlaže Sudu da isto poništi i naloži tuženiku da mu u roku od 15 dana isplati trošak upravnog spora u iznosu od 6.250,00 kn.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da u potpunosti ostaje kod osporenog rješenja iz razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja te posebno napominje da nije sporno da obavijest Grada Z. ne sadrži uputu o načinu ostvarivanja traženja tužitelja, kao ni uputu o pravnom lijeku, već se istom sadržajno tužitelj obavještava da predmet njegova traženja nije informacija. Međutim, to ne znači da će u ovoj upravnoj stvari tužitelj zbog toga trpiti štetne posljedice, s obzirom da je tuženik spornu obavijest tretirao kao šutnju uprave, odnosno nerješavanje zahtjeva za pristup informacijama. Kako je Visoki upravni sud Republike Hrvatske jasno naveo da se u konkretnom slučaju radi o informaciji u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. Zakona o pravu na pristup informacijama, bilo bi bespredmetno i protivno načelu ekonomičnosti i učinkovitosti upravnog postupka obavijest smatrati rješenjem o odbijanju iz članka 23. stavka 5. točke 4. Zakona o pravu na pristup informacijama (iako Visoki upravni sud Republike Hrvatske isto izričito ne spominje), te izravno vraćati postupak u stadij žalbe. Uzimajući u obzir navedeno, tuženik smatra da se u konkretnom slučaju ne može raditi o propuštanju radnje (ulaganju žalbe), pa se ne može raditi niti o situaciji da bi tužitelj bio isključen od obavljanja navedene radnje, iz kojeg razloga nisu ispunjeni uvjeti iz članka 82. Zakona o općem upravnom postupku. Osim toga, u konkretnom slučaju nije riječ niti o situaciji da bi podnesak očitom pogrešnom ili zbog neznanja bio upućen nenadležnom javnopravnom tijelu. Kako predmetna obavijest ne može imati karakter rješenja, tada se ne može niti primijeniti odredba članka 111. Zakona o općem upravnom postupku o tome da postupanje po pogrešnoj pravnoj uputi navedenoj u rješenju ne može imati štetnih posljedica za stranku, jer je tuženik donio rješenje klasa: UP/II-008-07/18-01/81, urbroj: 401-01/05-19-23 od 11. srpnja 2019., kojim je naložio Gradu Z. da riješi zahtjev tužitelja od 3. siječnja 2018. Kako nema propuštanja od strane tužitelja, tada je jasno da ne mogu niti nastupiti pravne posljedice koje bi trebalo poništavati u smislu članka 82. stavka 4. Zakona o općem upravnom postupku. Tuženik predlaže da ovaj Sud odbije tužbeni zahtjev i potvrdi pobijano rješenje.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.), odgovor na tužbu dostavljen je tužitelju.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Prema podacima u spisu predmeta dostavljenim ovom Sudu uz odgovor na tužbu proizlazi da je tuženik 7. veljače 2019. od Grada Z. zaprimio prijedlog za povrat u prijašnje stanje i žalbu tužitelja protiv obavijesti Grada Z. od 22. listopada 2018. Tužitelj je u prijedlogu za povrat u prijašnje stanje citirao presudu Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, broj: UsII-409/18 od 16. siječnja 2019. u kojoj je zauzeto stajalište da okolnost što je o tužiteljevom zahtjevu odlučeno podneskom, a ne rješenjem, nije okolnost koja bi mogla ili trebala ići na štetu tužitelja, te je navedeno da tužitelj može uložiti žalbu protiv navedene obavijesti Povjereniku za informiranje u roku od 15 dana od primitka navedene presude.

Prvenstveno treba reći da u konkretnom slučaju nema mjesta primjeni odredbe članka 82. stavka 1. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ 47/09.) kojom je propisano da stranci koja iz opravdanih razloga propusti u roku obaviti neku radnju, pa je zbog toga propuštanja isključena od obavljanja te radnje, dopustit će se na njezin prijedlog

povrat u prijašnje stanje postupka prije propuštanja poduzimanja radnje u određenom roku. Povrat u prijašnje stanje dopustit će se i stranci koja je iz neznanja ili očitom pogreškom poslala ili predala podnesak na vrijeme, ali nenadležnom javnopravnom tijelu. Naime, odluka suda ili pravno shvaćanje suda o pravnoj prirodi određenog akta ne predstavlja opravdani razlog zbog kojega je tužitelj propustio rok za podnošenje žalbe, u smislu naprijed navedene odredbe Zakona, pa nema mjesta povratu u prijašnje stanje.

Pored navedenog treba istaknuti da ovdje nema mjesta povratu u prijašnje stanje i iz razloga jer sam tužitelj ističe da je podnio žalbu protiv obavijesti Grada Z. klasa: 008-02/18-002/1, urbroj: 251-02-02/017-18-16 od 22. listopada 2018. budući je u presudi ovoga Suda poslovni broj: UsII-409/18 od 16. siječnja 2019. tužitelju dana uputa da protiv obavijesti može izjaviti žalbu tuženiku u roku od 15 dana od dana primitka presude.

Tuženik u obrazloženju pobijanog rješenja ističe da se predmetna obavijest na koju upućuje sud u navedenoj presudi i tužitelj u tužbi ne može smatrati rješavanjem zahtjeva sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama jer prema mišljenju tuženika ako obavijest nije dana sukladno članku 23. stavku 1. točki 6. Zakona o pravu na pristup informacijama, tada se ne može ni raditi o rješavanju zahtjeva. Tuženik, nadalje upućuje na kronologiju cijelog ovog postupka te konačno zaključuje da žalba nije dopuštena jer predmetna obavijest ne predstavlja rješenje, a osim toga ističe da je u istoj pravnoj stvari povodom žalbe tužitelja donio rješenje klasa: UP/II-008-07/18-01/81, urbroj: 401-01/05-19-23 od 11. srpnja 2019., kojim je naložio Gradu Z. da riješi zahtjev tužitelja od 3. siječnja 2018. u roku od 8 dana sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“ 25/13. i 85/15.).

Prvenstveno treba istaknuti da je u presudi ovoga Suda poslovni broj: UsII-409/18-7 od 16. siječnja 2019., na koju osnovano tužitelj u tužbi upire, izražen jasan stav da s obzirom na sadržaj tražene informacije kojom se traže podaci o ukupnim isplatama svim odvjetničkim društvima/uredima/odvjetnicima u razdoblju od 1. do 31. prosinca 2017. predmetna obavijest službenika za informiranje po svom sadržaju predstavlja rješenje kojim se zahtjev radi ostvarivanja prava na pristup informacijama odbija. U takvom slučaju sukladno odredbi članka 25. stavka 1. Zakona o pravu na pristup informacijama protiv rješenja tijela javne vlasti može se izjaviti žalba Povjereniku u roku od 15 dana od dana dostave rješenja. Nadalje, Sud je u navedenoj presudi zaključio da je javnopravno tijelo prvog stupnja odbilo zahtjev tužitelja za ostvarivanje prava na pristup informacijama pa da protiv te obavijesti tužitelj može izjaviti žalbu Povjereniku za informiranje u roku od 15 dana od dana primitka ove presude. Slijedom navedenog obrazloženje osporenog rješenja, a glede pravne prirode naprijed navedene obavijesti ne može se prihvatiti.

Međutim, iz podataka spisa predmeta dostavljenih sudu uz odgovor na tužbu proizlazi da je tuženik u obnovljenom postupku svojim rješenjem klasa: UP/II-008-07/18-01/81, urbroj: 401-01/05-19-23 od 11. srpnja 2019. naložio Gradu Z. da riješi zahtjev tužitelja od 3. siječnja 2018. u roku od 8 dana sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama, a radi se o istovjetnom zahtjevu za pristup informacijama o ukupnim isplatama pojedinim odvjetničkim društvima/odvjetničkim uredima/odvjetnicima u razdoblju od 1. do 31. prosinca 2017. Protiv tog rješenja niti tužitelj, a niti Grad Z. nisu podnijeli tužbu ovom Sudu iz čega proizlazi da je to rješenje postalo pravomoćno.

Stoga, u okolnostima konkretnog slučaja proizlazi da je u suštini žalba tužitelja izjavljena protiv obavijesti od 22. listopada 2018. riješena rješenjem tuženika od 11. srpnja 2019.

Slijedom navedenog, trebalo je pozivom na odredbu članka 57. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima odlučiti kao u točki I. izreke presude.

S obzirom da je tužbeni zahtjev tužitelja odbijen, to tužitelj nema pravo na naknadu troškova upravnog spora sukladno članku 79. stavku 4. Zakona o upravnim sporovima, radi čega je odlučeno kao u točki II. izreke presude.

U Zagrebu 3. listopada 2019.

Predsjednik vijeća
Boris Marković, v.r.